

Марія Пономаренко

Казка “Найбільша таємниця літа”

Сонях виріс найкращим серед своїх численних родичів у городі. З такими великими жовтогарячими віями, допитливим карим оком і такою високою стеблиною, з лапатим світло-зеленим листям. Ніхто не міг пройти мимо, щоб не помилуватись його вродою.

При тому всьому наш Сонях був не тільки залюблений у Сонце, як його родичі. Він цікавився всіма мешканцями городу і в кожному знаходив щось дуже миле. Бо і справді, хіба може бути город не казковим? Навіть бур'яни мають свою вроду і користь.

Чи були у Соняха заздрісники? Скажіть. А в кого їх немає? Та ще в такого цікавого добродія. Отож, що казати, — інколи і йому здорово псувати настрої. І хоч Сонях намагався не перейматися з цього, проте й йому бувало дуже прикро.

...Свій настрої Сонях дуже беріг. Уявіть собі — щовечора клав у полотняний мішечок, співав йому колісанку, щоб тому добре спалося і снилися сні цікаві. Ховав під найвищий і найрозлогіший листочок, щоб від роси не намокнув. Та і до зірок був ближче, бо Сонях був високого зросту. Адже зорі вночі теж співають дивних пісень, щоб усьому на землі спалося добре — квітам, травам, деревам, звірятам, птахам, людям і їх діткам... Словом — усім. Соняхова голова завжди була близько біля торбинки з настроєм. Напоєна сонечком удень, випромінювала стільки тепла, що торбинка аж мліла від втіхи. Так було всеньке літо. Сонях був щасливий. Усе в городі — теж. Бо саме з його добрим настроєм став його душею.

...Та одного теплого літнього ранку Сонях, як завжди, хотів взяти торбинку і завер — та зникла. Спантичений, зазирнув під всі листочки, обнишпорив землю біля стебла, проте торбинку з настроєм, мов корова язиком злизала. І Сонях зажурився. Без свого настрою просто не міг розпочати сій день.

— Дивак! — спробував розважити його Кріп. Він саме вмивав росю свою парасольку з дозріваючими насінинами. — Подивися на Сонце і настрій з'явиться. А торбинку тобі пошиємо нову. На городі росте чимала латка льону.

— Таке скажеш, — зітхнув Сонях. — Не хочу іншого настрою та іншої торбинки. То вже буде не мій...

— Моє... твоє... Стане твоїм, не журись, — пробурмотіла Квасоля. — Живи собі, як всі живуть. Радій Сонечку і Літу, а настрій сам до тебе прийде...

— Певно, що прийде, — підхопив ту мову Огірок. — Головне — побільше спати. Тоді найліпше ростем. І без настрою...

Я вже і так виріс, — пробурмотів Сонях. — Найвищий за всіх в городі. А мій настрій був особливий. Забули? Подільчивий...

— Та де його забудеш, — пробурмотів Гарбуз. — Роздавав ти його всім направо і наліво...

— От і дороздавався, — похитав головою Пастернак. — А може від нього вже і нічого не залишилось. Одна торбинка.

— Воно й торбинки шкода, бо дуже вже ловка була, — встряла у мову Морква.

— Мені її Вітер подарував, — зітхнув Сонях, — а де взяв — не сказав...

— То, може, він і назад забрав! — розсміявся Буряк. — У того добродія сім п'ятниць на день...

— Не такий він уже і легковажний наш Вітер, — заперечила Капуста. — Пополітайте з його — мало не буде.

— Що трудяга, то трудяга, — погодився Пастернак. — Та й на легковажного не дуже схожий...

Всі замовкли. Бо що тут скажеш, пропажа і справді велика.

— А може хтось злодія бачив? — з надією запитав Кріп. — Нас он стільки багато... Та всі мовчали, бо справді ніхто не бачив...

— Може, з вас хтось щось скаже? — з надією звернувся до своїх братів Сонях.

Та ті мовчали. Повернули голови до Сонця і, здається, нічим більше не переймалися. Вони просто ніколи не ділилися нічим з кимось.

Як же Соняху було препогано на душі! Нахилив голову і мовчав. Всі в городі теж похнюпили голови і листя, бо виходить, що ота торбина з настроєм мала таки вагу. І раптом...

...раптом десь високо в небі задзвеніла пісня. Той дзвін-передзвін найбільше лягав на серце Соняху, бо так співати умів тільки один-єдиний птах — його великий приятель — Жайвір. А пісня лунала ближче і ближче, і врешті-решт всі побачили пташину зовсім близенько. Це було так незвично, адже ця пташина творила пісню отам, у небі, а тут... Жайвір підлетів до Соняха і вийняв з-під крила... льняну торбину.

— Чи не твоя? — присів на найвищий листочок.

— А звідки вона у тебе? — прошепотів вражено Сонях.

— Та... слухами земля повниться... Почув про пропажу, пошукав. І от на хмаринці лежала собі твоя торбинка, — розсміявся Жайвір.

— На хмаринці? — здивувався Сонях. — А як же вона туди втрапила?

— Якраз цього я не знаю, — розсміявся Жайвір. — Та й навіщо знати? Нехай це залишиться таємницею. Найбільшою таємницею літа...

Жайвір весело глянув на Соняха, ніжно погладив крилом його жовті пелюстинки, знявся і полетів.

Сонях мовчки взяв торбинку і розв'язав очкурика. У городі враз все задзвеніло, засміялось, звеселіло, ніби хтось невидимий махнув чарівною паличкою. Сонях стрепенувся і роззирнувся довкола. Усе довкола так змінилося. Сонях ще більше зрозумів, що в цій торбинці справжні чудеса його життя та й мешканців городу.

